



FAMILIEDINER

Blijspel in drie bedrijven

door

ANNE TERWISSCHA

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **FAMILIEDINER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANNE TERWISSCHA** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2019 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

GERARD - eigenaar van De Hongerige Olifant (m)

COBY - vrouw van Gerard (v)

JOHAN - broer van Gerard (m)

FLEUR - vrouw van Johan (v)

JEAN-PAUL - zoon van Johan en Fleur (m)

OMA - moeder van Gerard en Johan (v/m)

ELLEN - serveerster (v)

VAN GEUS - controleur bij de Voedsel- en Warenautoriteit (m/v)

DECOR:

Het verhaal speelt zich af in restaurant De Hongerige Olifant. Links is een deur naar buiten. Rechts is een deur naar de keuken. Op het toneel staat een aantal vierkante tafeltjes met stoelen. Er staat een wijnrek met flessen. Het is een eenvoudig restaurant.

EERSTE BEDRIJF

(GERARD en COBY op via links)

GERARD: Zo, daar zijn we dan.

COBY: *(cynisch)* Op onze vrije dag. We zijn hier niet weg te slaan. Zo leuk is het hier.

GERARD: *(loopt besluiteloos heen en weer)* Wat zullen we eens doen?

COBY: Geen idee, Gerard. Jij wilde per se hier naartoe. Ik heb thuis meer dan genoeg te doen.

GERARD: Nou Coby, dat klinkt alsof je het hier niet fijn vindt.

COBY: Dat heb je mis. Zes dagen per week werk ik hier met plezier in ons restaurant. Maar als we dan eindelijk op maandag gesloten zijn, dan wil ik rust. *(Gerard haalt de stoelen van de tafel)* Laat die stoelen nou maar staan. Ellen komt straks schoonmaken. Dan heeft ze er geen last van.

GERARD: Maar ik moet iets doen. Van wachten word ik ongeduldig.

COBY: Vertel me dan maar waarom we met alle geweld hier naartoe moesten gaan, als je toch iets wilt doen.

GERARD: Ja, dat weet ik ook niet precies. Mijn moeder wilde ons graag spreken.

COBY: Maar waarom doet ze dat niet bij ons thuis?

GERARD: Dat zei ik ook tegen haar, maar zij wilde het graag zo. Ze heeft een speciaal verzoek, zei ze.

COBY: Nou, ik ben heel benieuwd wat dat mag zijn.

GERARD: Ik vind het wel gezellig dat ze komt. Zo vaak zien we haar nu ook weer niet.

COBY: Nee, daarvoor hebben we het te druk met ons restaurant.

GERARD: Dat is waar.

COBY: En ik wil je broer en dat misselijke wijf van hem niet bij je moeder tegenkomen, als we haar bezoeken. Die twee mensen wil ik van mijn leven niet meer zien.

GERARD: Dat weet ik, Coby. Daarom viert mijn moeder haar verjaardag ook altijd in twee delen. Eén keer voor mijn broer met zijn familie en één keer voor ons.

COBY: Nooit wil ik ze meer zien! Hoor je me? Ik wurg dat mens als ik haar nog één keer zie.

GERARD: Ja Coby, dat heb je de afgelopen twintig jaar al vaak genoeg gezegd.

COBY: En ik meen het nog steeds. *(bel gaat. Gerard doet open. Oma komt op via links)*

OMA: Goeiemorgen. *(merkt iets aan Gerard en Coby)* Ik val toch niet in een huiselijke ruzie, hoop ik?

GERARD: Welnee mam, het gaat hartstikke goed tussen Coby en mij. Coby was alleen even haar hart aan het luchten over Fleur.

OMA: *(tegen Coby)* Nog steeds, na al die tijd?

COBY: Die neerbuigende manier waarop zij me behandelt, accepteer ik van niemand. Zelfs niet van onze eigen klanten. Dus al helemaal niet van haar!

GERARD: Maar Coby, het is meer dan twintig jaar geleden!

COBY: Dat zei je al, Gerard. Maar ik heb er nog steeds last van. Dat soort mensen verandert nooit. Ik heb geen enkele behoefte om haar te zien.

OMA: Dat is duidelijk.

COBY: Ja, het spijt me voor jou, Nel, maar ik kan het mens niet luchten of zien. Het is voor iedereen beter als we niet bij elkaar in de buurt komen.

GERARD: Wat kunnen we voor je doen, ma?

OMA: Hè? Oh ja, ik had een reden om hier te komen. Zeg, ik wil jullie om een gunst vragen. Ik zou hier graag een etentje willen houden met eh... een paar mensen.

GERARD: Dat kan toch? Het is hier per slot van rekening een restaurant. Om hoeveel personen gaat het?

OMA: Om een stuk of zes.

GERARD: Nou, geen probleem. Maar waarom heb je daar niet over gebeld?

OMA: Tja, dit is niet het enige verzoek dat ik heb. Ik zou het diner graag vanavond willen houden.

COBY: Vanavond?

GERARD: Mam, moet dat nou echt vanavond? We gunnen je alles, maar dit is echt onze enige vrije dag in de week. Die brengen we liever met ons tweetjes door.

OMA: Ja, dat realiseer ik me en normaal gesproken zou ik het daarom ook niet durven vragen. Maar het is een heel bijzonder etentje voor mij. Ik zou dat het liefst hier willen doen op een avond dat er verder geen gasten zijn. Oh, maak je geen zorgen. Ik betaal natuurlijk overal voor, ook voor de inzet van extra personeel.

GERARD: Nou ja, dat hoeft niet. Ik ben de kok en Coby doet de bediening.

OMA: Zes dagen per week?

GERARD: Ja, vandaar dat we snakken naar een vrije dag.

OMA: Ik begrijp het. En ik voel me bezwaard. Maar zouden jullie voor deze ene keer een oude vrouw een plezier willen doen? Het zou

zoveel voor me betekenen.

GERARD: Coby?

COBY: Ach, vooruit dan maar. Als we jou daar een plezier mee doen.

GERARD: Ik kan altijd Ellen nog vragen om de bediening over te nemen.

OMA: Ellen? Wie is dat?

GERARD: Zij maakt hier de boel schoon en springt bij in de bediening op drukke dagen.

OMA: Oh, nou weet je wat? Vraag die Ellen maar om dat te doen vanavond. Ik betaal.

COBY: Maar ik wil de bediening ook wel doen, hoor.

OMA: Nee, die Ellen is een goed idee. Misschien heb ik je vanavond nog ergens anders voor nodig, Coby.

COBY: Zoals?

OMA: Gun een oude vrouw haar geheimpjes.

COBY: (*zucht*) Oké. Zal ik even koffiezetten?

OMA: Dat lijkt me heerlijk. (*Coby af via rechts*)

GERARD: Ma, wat wil je eten vanavond?

OMA: Oh jongen, daar heb ik nog helemaal niet over nagedacht. Wat raad je me aan?

GERARD: Dan zou ik eerst eens moeten kijken wat er nog op voorraad ligt. Ja, normaal hebben we alles in huis, maar vandaag...

OMA: ... is jullie vrije dag. Ja, ik weet het. Ga maar even kijken wat je hebt. Ik ben blij met alles. (*Gerard af via rechts*) Zo, dat was de eerste hobbel. Tijd voor de tweede stap. (*opent deur links*) Jean-Paul, kom maar. (*Jean-Paul op via links*)

JEAN-PAUL: Is het gelukt?

OMA: De eerste stap is gezet. We mogen hier vanavond eten.

JEAN-PAUL: Maar ze weten nog niet wie de gasten zijn?

OMA: Nee, ik ben er nog niet aan toe gekomen om dat te vertellen.

JEAN-PAUL: Goh, best een gek idee dat ik na al die jaren voor het eerst mijn oom en tante te zien krijg. Ik heb geen enkele herinnering aan ze. Wat zullen zij van de familiehereniging vinden?

OMA: We zullen het straks weten, jongen.

JEAN-PAUL: Maar waarom heeft u het niet direct gezegd?

OMA: Het is minder eenvoudig dan het lijkt, jongen. Mensen die al zolang ruzie met elkaar hebben, moet je langzaam aan het idee laten wennen dat ze elkaar weer gaan zien.

JEAN-PAUL: Maar wat is er dan gebeurd dat dit al zolang duurt?

OMA: Weet je, dat is al zolang geleden dat ik het me niet eens meer kan herinneren. Jouw moeder en tante Coby liggen elkaar gewoon niet zo, laten we het daar maar op houden.

JEAN-PAUL: En pap en oom Gerard dan? Dat zijn broers. Hebben die ook een hekel aan elkaar?

OMA: Nee, maar die kiezen ieder partij voor hun eigen vrouw. En dat is logisch.

JEAN-PAUL: Dus het is niet bekend waarom ze ruzie hebben, maar ondertussen duurt dat al ontzettend lang. Dit moet maar eens afgelopen zijn. En daarom gaan we vanavond gezellig met zijn allen dineren.

OMA: Ja, dat is een goed idee van ons. Ik hoop alleen dat het gezellig wordt.

JEAN-PAUL: We gaan er samen voor, toch oma?

OMA: Natuurlijk jongen. Ik waardeer het echt dat je dit bent begonnen. Ik had het zelf al jaren geleden moeten doen.

JEAN-PAUL: Ja, waarom heeft u dat eigenlijk niet gedaan?

OMA: Och, ik was altijd bang dat me dat niet zou lukken. En dat iedereen dan ook niet meer bij mij zou willen langskomen.

JEAN-PAUL: Maar dat risico loopt u nu ook.

OMA: Ja, maar het moet maar eens afgelopen zijn met bang zijn. En als het mislukt, dan kunnen we altijd nog overstappen op plan B.

JEAN-PAUL: Plan B? Wat is dat?

OMA: Dat is iets dat ik bedacht heb om te gebruiken als ze niet mee willen doen. Maar dat vertel ik je wel als het zover is.

JEAN-PAUL: Oké, zal ik pap en mam dan halen?

OMA: *(schrikt)* Zijn ze hier dan?

JEAN-PAUL: Ja, ik heb ze laten wachten in de auto. We willen van hen toch zeker ook horen dat ze vanavond komen? Ik ben zo terug.
(Jean-Paul af via links)

OMA: Wat een dappere jongen. Hij verdient het gewoon dat het lukt om de hele familie weer bij elkaar te krijgen. *(zucht)* Maar ja, de koppigheid van sommige mensen... *(Jean-Paul, Fleur en Johan op via links)*

FLEUR: *(kijkt om zich heen)* Is dit de verrassing? Een goedkope eettent?

JOHAN: Dag moeder.

FLEUR: Ik zou nu eindelijk wel eens willen weten wat al die geheimzinnigheid te betekenen heeft. Waarom moesten we zolang in de auto wachten? Wat is dit voor een tent?

OMA: Dit is mijn verrassing voor vanavond.

FLEUR: Dit? Dat is een grapje, hoop ik?

JEAN-PAUL: Mama!

FLEUR: Het is toch zo, jongen? Wat moet er in een armoedige tent als dit gebeuren vanavond? Ons soort mensen komt hier niet.

OMA: Ik zou jullie graag willen uitnodigen om hier vanavond met mij te gaan eten.

FLEUR: Hier? Maar het ziet er niet uit!

JOHAN: Fleur lieve, toe.

FLEUR: Oh, ik wil niet ondankbaar zijn, hoor. Ik vind het een heel leuk idee dat u ons mee uit eten wilt nemen. Maar dat hoeft toch niet per se in een tent zoals dit? 'De Hongerige Olifant'. De naam alleen al! Een ordinaire vreeschuur is het.

OMA: Maar als...

FLEUR: Of is het een kwestie van geld? Oh, ik begrijp dat de AOW geen vetpot is. Johan en ik betalen graag mee, maar laten we dan alsjeblieft ergens gaan eten in een restaurant met meer klasse.

OMA: Ik heb Johan nog niet gehoord over dit restaurant.

FLEUR: Dat hoeft ook niet. Johan denkt er precies hetzelfde over als ik, nietwaar Johan?

JOHAN: Ik...

FLEUR: Dat zei ik. Laat het maar aan ons over. Wij zoeken wel iets uit voor vanavond. *(Coby op via rechts met een dienblad met drie koffiekopjes)*

COBY: Hier is de koffie. *(ziet de anderen)* Goedemorgen.

FLEUR: Wel wel, wie hebben we daar.

COBY: Zij! Maak dat je wegkomt! Gerard!

FLEUR: Is deze tent van jou? Ik had het kunnen weten.

COBY: Hoezo?

FLEUR: Zo goedkoop. Zo onverzorgd. Zo onaantrekkelijk. Helemaal jou.

COBY: En nu wegwezen! Mijn zaak uit als het je niet bevalt! *(Gerard op via rechts)*

GERARD: Wat is hier aan de hand?

OMA: Gerard en Coby, dit zijn de gasten die ik voor vanavond heb uitgenodigd.

GERARD: Wat? Johan en Fleur? En... en jij bent dan Jean-Paul?

JEAN-PAUL: Dag oom Gerard en tante Coby. Eindelijk zie ik jullie in het echt.

GERARD: *(tegen oma)* Wat heeft dit te betekenen?

OMA: Zoals ik al zei, dit zijn de gasten die ik voor vanavond heb uitgenodigd.

COBY: En ik heb al gezegd dat dat niet gaat gebeuren.

FLEUR: Dat is een zeldzame keer dat wij het met elkaar eens zijn. Kom Johan.

JOHAN: Maar...

FLEUR: Kom, zei ik.

JOHAN: Ja lieve.

COBY: De hond moet naar de baas luisteren.

JEAN-PAUL: Nee, stop. Zo wil ik het niet.

FLEUR: Jean-Paul, wat is er met jou?

JEAN-PAUL: Wat is er met mij? Wat is er met jullie? Waarom doen jullie zo tegen elkaar?

COBY: Zij begon.

FLEUR: Nee, zij.

JEAN-PAUL: Wat is er gebeurd dat jullie al twintig jaar ruzie hebben?

FLEUR: Goh, is het al twintig jaar?

COBY: (*cynisch*) De tijd vliegt als je plezier hebt.

JEAN-PAUL: Zelfs oma kon me niet vertellen waarom jullie ruzie hebben.

FLEUR: Oh, die zit ook in het complot, hè? Nou jongen, als je het dan per se wilt weten: de tante die jij zo graag wilde ontmoeten, is iemand die er moeite mee heeft als andere mensen wel slagen in het leven.

COBY: Wat is dat voor onzin?

FLEUR: Het is toch zeker zo? Jij bent altijd jaloers geweest op ons.

COBY: Jaloers? Ha! Laat me niet lachen. Alsof ik zou willen ruilen. Nee Jean-Paul, het is juist andersom. Jouw moeder kijkt neer op mensen die niet aan haar standaard voldoen.

FLEUR: Ach, onzin.

COBY: Oh ja? Weet je nog de laatste keer dat we samen kerst hebben gevierd?

FLEUR: Als de dag van gisteren.

COBY: We zouden allemaal een bijdrage leveren aan het kerstdiner.

FLEUR: Inderdaad, en Johan en ik hadden de grootste kalkoen geregeld die in de hele omtrek te vinden was. En die hebben we door een keurslager laten vullen met truffels.

COBY: Alleen maar om indruk te maken. En wat wij hadden meegebracht was niet goed genoeg.

FLEUR: Nee, natuurlijk niet. Een vegetarische quiche! Stel je voor!

COBY: Er was niks mis met die quiche! Maar dat zul jij nooit weten.

FLEUR: Nee, want je bent als een klein kind weggegaan en hebt die quiche meegenomen. (*tegen Jean-Paul*) Zo zit het dus, als je het per se wilt weten.

OMA: Ja, nu herinner ik me het weer.

JEAN-PAUL: Dat is alles? Een stomme ruzie over een kerstgerecht? En dat duurt nu al jaren.

COBY: Het was de druppel. Het liet duidelijk zien hoe je moeder in het leven staat.

JEAN-PAUL: Maar pap, al die tijd heb je je eigen broer niet gezien.

JOHAN: Nee ik...

FLEUR: Daar had je vader ook geen behoefte aan.

JEAN-PAUL: Maar jullie hadden het zo leuk kunnen hebben met elkaar.

FLEUR: Ach jongen, het is nooit leuk geweest. Het was beter zo.

COBY: En dat ben ik met háár eens.

JEAN-PAUL: Maar willen jullie het dan niet opnieuw proberen?

FLEUR: Dat heeft geen enkele zin. Kom Johan, we gaan.

JOHAN: Maar Fleur...

FLEUR: We gaan.

JOHAN: Ja lieve.

FLEUR: *(tegen Jean-Paul)* Jij bent hier verantwoordelijk voor? Daar gaan we het thuis nog over hebben.

OMA: Mag een oude vrouw ook iets zeggen? Onlangs kwam deze jongeman bij mij op bezoek en hij had allemaal vragen over zijn familie. Vragen die ik niet kon beantwoorden. Het was ons gezamenlijke idee om iedereen weer eens rond de tafel te krijgen.

FLEUR: Het maakt niet uit wie erachter zit. Het gaat gewoon niet gebeuren.

OMA: *(zucht)* Je dwingt me echt om eerlijk met jullie te zijn. Het is jammer dat het zo moet.

FLEUR: Wat bedoelt u?

OMA: Ik had het niet willen zeggen, maar als ik het niet doe dan krijgen jullie er waarschijnlijk spijt van.

FLEUR: Wij? Hoezo?

OMA: De waarheid is dat ik niet zo lang meer te gaan heb.

COBY: *(iedereen schrikt)* Oh, wat afschuwelijk!

OMA: Ach, ik ben een oude vrouw. Ik heb een mooi leven gehad. Maar wat ik graag nog eenmaal zou willen meemaken, is dat de hele familie weer eens samen aan tafel zit. Dat zou zoveel voor me betekenen. *(kijkt de kring rond)* Alsjeblieft?

COBY: *(Fleur en Johan kijken elkaar aan, Coby en Gerard ook)* Ach, vooruit dan maar. Tenminste...?

FLEUR: Akkoord. Maar niet hier.

COBY: Waarom niet hier?

FLEUR: Moet ik dat uitleggen? *(maakt een armbeweging)* Kijk zelf eens goed rond.

COBY: Moet je luisteren, tante. Of het gebeurt hier of het gebeurt helemaal niet. Dit restaurant is net zo goed als elk ander.

FLEUR: Oh ja? Hoeveel sterren hebben jullie dan?

COBY: Het gaat niet om sterren. Het gaat om gezelligheid,

gastvrijheid, vriendelijkheid... Al die dingen maken uit eten gaan tot een beleving.

OMA: Nou, dat is dan afgesproken. We houden het diner vanavond hier in dit restaurant.

FLEUR: Maar...

OMA: Nee, ik wil er niks meer over horen. *(Ellen op via links)*

ELLEN: Allemachtig, wat een mensen hier. De zaak is toch dicht of heb ik me vergist? *(Johan schrikt en duikt weg)*

GERARD: Nee Ellen, we hebben een onverwachte familiebijeenkomst.

ELLEN: Jee, ik wist niet dat meneer en mevrouw zoveel familie hadden. Hallo, ik ben Ellen. Ik maak hier schoon en ik doe de bediening en zo. Eigenlijk doe ik alles, behalve koken, want ik kan nog geen ei bakken, hahaha.

GERARD: Ellen, goed dat je er bent. Komt het je vanavond uit om te werken?

ELLEN: Vanavond? Maar we zijn toch gesloten?

GERARD: Ja, maar vanavond is er een speciale gelegenheid. We hebben besloten om hier een etentje voor onszelf te gaan houden.

ELLEN: Nou, ik vind het prima. Ik had vanavond toch niks te doen. Als u me maar niet vraagt om te gaan koken want...

GERARD: ... je kunt nog geen ei bakken. Ja, ik weet het. Dank je wel, Ellen.

ELLEN: Dan ga ik nu maar aan de schoonmaak beginnen.

FLEUR: Doe de keuken maar het eerst, dan weten we tenminste zeker dat die schoon is.

COBY: Wil jij beweren dat mijn keuken een zwijnenstal is?

FLEUR: Nou, je ziet soms televisieprogramma's...

COBY: In mijn keuken kun je van de grond eten.

FLEUR: Dat geloof ik graag, maar het is geen aanbeveling dat de restjes nog op de vloer liggen.

COBY: *(opent deur rechts)* Nou wil ik dat je meekomt naar de keuken en dat je mij gaat aanwijzen waar het smerig is. Mijn keuken is brandschoon.

FLEUR: Als er scherpe messen in de keuken liggen, kom ik niet bij jou in de buurt.

COBY: Meekomen! Nu! Allemaal! *(iedereen af via rechts. Johan zorgt ervoor dat hij achterblijft en sluit de deur)*

JOHAN: Ellen!

ELLEN: Johan! Ik had je geeneens gezien. *(omhelst en kust hem)*
Wat doe jij hier?!

JOHAN: Nee, wat doe jij hier?

ELLEN: Ik werk hier. Tenminste, tot jij eindelijk besluit om mij tot jouw vrouw te nemen. Want daarna hoef ik nooit meer te werken, zei je.

JOHAN: Eh ja... zei ik dat?

ELLEN: Ja, dus hoe zit het, lieve Johan? Hoelang moet ik nog wachten tot je me vraagt?

JOHAN: Eh, laten we de dingen niet overhaasten, hè?

ELLEN: Overhaasten? Maar we hebben al acht maanden met elkaar. Ik heb nog nooit zo'n lange relatie gehad. Het is bijna alsof ik getrouwd ben. Je hoeft me alleen nog maar te vragen.

JOHAN: Eh, het ligt allemaal een beetje moeilijk.

ELLEN: Of wil je wachten tot ik oud en gerimpeld ben, net als...
Wacht eens even. Die ene vrouw die hier net was, is die van jou?

JOHAN: Ja, of ik van haar. Het is maar hoe je het bekijkt.

ELLEN: Je laat mij wachten omdat je met háár bent? Ik geloof mijn oren niet.

JOHAN: Ellen, ik kan haar niet zomaar verlaten.

ELLEN: Ik denk dat het tijd wordt dat je gaat kiezen, Johan. Zij of ik.
En zeg nou zelf, heb je liever mij naast je in bed (*neemt een uitdagende pose aan*) of zo'n gerimpelde kenau?

JOHAN: Ehm...

ELLEN: Het was niet als vraag bedoeld, Johan. Natuurlijk kies je mij.
En als je dat niet durft, dan help ik je vanavond een handje.

JOHAN: Hoe dan?

ELLEN: Er zullen gelegenheden genoeg zijn vanavond.

JOHAN: Doe dat nou niet. Geef me tijd om het zelf aan mijn vrouw te vertellen.

ELLEN: Ik heb je meer dan voldoende tijd gegeven. Jij gaat het haar vertellen of anders doe ik het! (*omarmt Johan*) Je hoeft niet bang te zijn. Als je mij eenmaal hebt, ben je haar snel genoeg vergeten.
(*Coby, Gerard, Fleur, Oma, Jean-Paul op via rechts; Ellen en Johan laten elkaar los*)

COBY: Dus je ziet dat alles spik en span is.

FLEUR: Het kan ermee door.

COBY: Het kan ermee door? Een schonere keuken zul je nergens aantreffen.

JEAN-PAUL: Trek het je niet aan, tante Coby. Dat is mams manier van zeggen dat ze het prima vindt om hier te eten, nietwaar?


FLEUR: Als jij het zegt. Johan, waar bleef je nou?

JOHAN: Ik eh...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto